

דבר המפקד של הארגון הצבאי הלאומי

אזרחי המולדת העברית, חיילי ישראל, נוער עברי אחיותי ואחי בציון

מקץ שנים רבות של מלחמה במחנות, של רדיפות ועינויים, ענויי גוף ונפש, מתיצבים לפניכם המורדים במלכות הרשע כשברכת הודייה בפייהם ותפלה למרום בלבם. הברכה היא זו שאבותינו ברכו ביום חג ומועד; הברכה היא זו ששפתותיהם דובבו על פרי חדש. והן חג במשכנותינו; ופרי חדש וירח דגול עינינו. המרד העברי של השנים תש"ד - תש"ח הוכתר בהצלחה. המרד העברי הראשון אחרי התקוממות החשמונאים שנסתים בנצחון. שלטון השעבוד של בריטניה בארץ מולדתנו הוכה, עורער, פורר וסולק. קמה, תוך מלחמת דמים, תוך מלחמת כבוש, מדינת ישראל. נסלה הדרך לשיבת ציון המונית. הונח היסוד - רק ה י ס ו ד ה הונח - לעצמאות עברית ממשית. נסתים שלב אחד - רק שלב אחד - של מלחמת השחרור העברית, שמטרתה הנצחית להחזיר את עם ישראל - את עם ישראל כולו - לארץ מכוורתו ולהחזיר את ארץ-ישראל - את ארץ ישראל כולה - לעמק-בעליה. ואם נזכור כי מאורע כביר זה קם והיה אחרי שבעים דורות - שבעים דורות - של פיזור של פירוק-נשק, של שעבוד, של גידודים בלי סוף ורדיפות בלי קץ; אם נזכור כי הדבר קם והיה בעצם תקופת ההשגחה הטוטאלית של היהודים באשר הוא יהודי; אם נזכור כי המעשים שוב ניצחו את הרבים שקמו על ישראל לכולו - תו והוא לא יכול להם - אזי אף על פי שעדיין לא תמה כוס היסורים של אימהותינו וילדינו, הזכות בידינו והחובה עלינו להודות, מתוך הכנעת לב, לצור ישראל וגואלו על הנסים והנפלאות שעשה עמנו בזמן הזה, כמו בימים ההם. ועל כן בכל לבנו ובכל נפשנו נאמר היום - היום הראשון להשתחררותנו מעול השעבוד הבריטי - ברוך שהחיינו וקיימנו הגיענו לזמן הזה.

קמה מדינת ישראל. והיא קמה "רק כך": בדם, באש, ביד חזקה ובורוע נטויה, ביסורים ובקרבנות. אזרחי לא היתה יכולה לקום. והנה בטרם הספיקה המדינה להקים את מוסדותיה התקינים היא נאלצת להלחם - אנו להוסיף להלחם - בתוקפנות האוייב השטני ושכיריו צמאי הדם מן היבשה, מן הים והאוויר.

בתנאים אלה של הקמת העצמאות הלאומית נתן משנה תוקף לאזרחי, אשר הנשיא-הסילופוף, תומאס גריק מאסאריק השמיט באוזני עמו, העם הצ'כוסלובקי, בעלות שחר חרות אחרי שלש מאות שנה של שעבוד; בדרתה בשנת 1918 בתחנת הרכבת על שם ווילמן בסראג. אמר מאסאריק לבני עמו הצ'כוסלובקים: "קשה להקים מדינה, אך זכרו, כי עוד יותר קשה לקיים מדינה". ואכן, אחים בציון, לנו קשה, הוי מה קשה, היה להקים את מדינתנו. הוי דרושים עשרות דורות של נזורים מארץ שחיטות אחת למדינת-פגיומים שניה; הוי דרושים נירושים ומוקדים ומרתפי עינויים; הוי דרושות מהלומות אימונות, מרסקות אשליות מפסנורות; הוי דרושות אזהרות - שלא נשמעו - של נביאים וחזוים; הוי דרוש עמל של דורות חלוצים וכונים והיתה דרושה התקוממות מורדים, מוחצי-אוייב, עולי-גדרים ונודדי ימים ומדבריות - כדי שנגיע עד היום, עד קבוצ ששים רבוא עברים במולדת, עד סילוק שלטון הדיכוי הישרי, עד הכרת העצמאות כחלקה של המולדת, שהיא כולה שלנו, כולה שלנו.

קשה היה להקים את מדינתנו. אבל בוודאי היה עוד יותר קשה לקיים את מדינתנו. פכנו גויים גם סכנונו והם רוצים להכחידנו מגוי, ואותו משעבד, שהוא גם מורו של היטלר וגם תלמידו, אותו משעבד-נוכל, שהוכה על ידינו במיש-רץ, מנסה עדיין להכותנו בעקיפין; להכותנו ולהכניענו בעזרת שכיריו, מדרום, מצפון וממזרח. על כן עומדת מדינתנו בת-היום בלהבות מלחמה. על כן יסוד ראשון לקיום חרותנו הוא הנצחון, הנצחון המלא, במלחמה, במשתוללת עתה בכל רחבי הארץ, למען הנצחון הזה, אשר בלעדיו לא יהיו לנו לא חרות ולא חיים. דרוש לנו נשק, נשק תרתי משמע, נשק צבאי, נשק חרוש, נשק כבד, כדי להכות את האוייב, כדי להכריח את הפולש כדי לשחרר את הארץ על ארכה ורחבה ממשמיטיה ומחריביה. וגם דרוש לנו, לכל אחד ואחת מאתנו, נשק אחר נשק נפשי. נשק העמידה ללא רתיעה בפני הפצצות אימת-ניות מן האוויר. נשק העמידה ללא היסוס מול פני אבידות קשות, נשק העמידה ללא זעזוע מול פני מפלות מקומיות וכשלונות ארעיים. נשק העמידה ללא נסיגה מול פני אימונים ומל פני פיתוים, הא בא תליא, אם נעמוד בימים הקרובים, אם נעמוד בשבועות הקרובים מצוידים כפלדת-הנפש של אומה נצחית בקומה לתחיה - קבל נקבל בינתיים את הנשק המכור, שבו נמחץ אויב ונביא דרוו ושלום לעמנו ולארצנו. אולם גם לאחר שננצח במלחמה הזאת - ואנו ננצח בה - יהיו דרושים מאמצים עליונים כדי לקיים את עצמאותנו. כדי לשחרר את מולדתנו, קודם כל יהיה צורך לגדל, להאזיר ולטפח את הורוע המזויינת של ישראל אשר בלעדיה לא יהיו לנו מולדת, לא חרות ואף לא קיום. הצבא העברי י כ ו ל להיות ו מ ו כ ר ח להיות מן המאומנים והמשובחים בין צבאות העולם. במלחמה החדישה לא המספרים קובעים; קובעת הרוח, קובע המוח, והרוח של לוחמינו מהי? את זאת הוכיח הנוער העברי כולו, הנוער של "ההגנה" הנוער של לחי-הנוער של אצ"ל. הנוער העברי המופלא והמפלא, אשר שום אומה לא וכתה לשכמותו, אשר שום דור מדורות ישראל מבר-כוכבא ועד הביילייים, לא ראה כמוהו. ובאשר ל מ ו ח, הרי מוחו של ישראל הוא תמצית

המחשבה של 120 דורות - 120 דורות של הוגי דעות, של מחפשי אלהים ומוצאי, כוח ההמצאה של המוח הזה, גדול האוצרות, הטבעיים, שלנו. הוא בלתי מוגבל. המדע הצבאי, שיהיה מבוסס על המוח העברי, יהיה מן המפות-חיים בעולם. כוח יהיה לנו, כוח רב, באשר מוח לנו, מוח חושב, מוח ממציא.

לקיום מדינתנו ולשחרור מולדתנו תהא דרושה לנו גם מדיניות חזק נכונה. עלינו להפוך את עצמאותנו המוכרות לעצמאות ממש. וזאת לדעת: כל עוד חייל בריטי אחד - או חייל נכרי אחר - רומם במנפו את אדמת ארצנו, אין רבונותנו הממלכתית אלא שאיפה, שאיפה, אשר למען הגשמתה המלאה יהיה עלינו להלחם לא רק כשדה הקרב אלא גם בזירה הבינלאומית. ושנית, שומה עלינו לקבוע ולקיים את עקרונות ההרדיות ביחסינו עם אומות העולם, אין התבטלות, אין הכנעה, אין משוא-פנים, הרדיות, איבה תחת איבה, עזרה תחת עזרה, ידידות תמורת ידידות.

עלינו לטפח יחסי הבנה וידידות עם העם האמריקני הגדול. אמנם הממשלה האמריקנית הנוכחית - ממשלת פורסטל - שכחה את אשר הורו ג'פרסון, וושינגטון, לי וטום פיין, אבל יש ויש בקרב העם האמריקני כוחות אחרים, הם זוכרים ויזכרו, הם יזכרו גם את קורנווליס הבריטי וגם את לפייט הצרפתי, וכוחות אלה הם שהניעו את ממשלת וושינגטון להכיר בממשלתנו הזמנית. עלינו לקיים ולטפח יחסי הבנה וידידות עם עמי ברית-המועצות. בל נסתיר את האמת, היה היו בעבר - בעבר - יחסי איבה בין מדינת המהפכה לבין תנועת השחרור העברית. היחסים הללו עלו לעמנו בדם ובדמעה. אך הנה חל, בעקבות מלחמת הגבורה של המחתרת העברית, השינוי המהפכני ביחסים אלה. ברית המועצות הכירה בזכותנו לרבונות ועצמאות במולדתנו. ואנחנו לעולם לא נשכח כי הצבא הרוסי המנצח הציל מאות אלפי יהודים מצרפניהן של חיות הטרף הנאציות. אנחנו לעולם לא נשכח, כי בעמוד עמנו מול פרשת הדרכים ההיסטורית הושיטה לו ברית-המועצות יד עוזרת וסייעה לו לעלות על דרך העצמאות.

עלינו לטפח יחסי הבנה וידידות עם עמי אירופה, אשר מאחוריהן מסורת ממושכת של מלחמות שחרור ואשר מהן יבואו, בחדשים הקרובים ובשנים הקרובות, המוני שבי ציון. עלינו לטפח יחסי ידידות עם העם הצרפתי הגדול, מאור העמים ונשוא דגל החופש מימי הכסטיליה. עלינו לטפח יחסי הבנה וידידות עם כל אומה, גדולה וקטנה, חזקה וחלשה, קרובה ורחוקה, שתכיר בעצמאותנו, שתסייע לעמנו, שתהא מעוניינת, כפי שאנו מעוניינים, בשלמות הצדק הבינלאומי ובשמירת השלום בין העמים.

לא פחות חשובה ממדיניות חזק, היא מדיניות הפנים שלנו. וראשית חכמה של מדיניות זו היא: שיבת ציון, שיבת ציון, אניות, למען השם, הבו אניות עולים! אל שיגרה! אל דבורי סרק על כושר קליטה, על הגבלות למען הסדר כביכול. מהר! מהר! למען אין זמן, הכניסו רבבות! הכניסו מאות אלפים! ומיד, מיד, אם לא יהיו בשביל כולנו בתים, ימצאו אהלים, ואם אהלים לא יהיו - אין דבר - יש שמים במרום, שמי התכלת של ארצנו. אין מתים מתנאי קיום קשים, מי שראה כיצד חי העם הרוסי בזמן שעמד במלחמת החיים והעצמאות, זה יודע, כי אין גבול, ממש אין גבול לקרבנות אשר אומה לוחמת מוכנה לקבל על עצמה למען מולדתה, למען עתידה, והן אנחנו במלחמת הקיום הננו עומדים וברכזו המהיר ביותר של המוני גולי עמנו תלוי יום המחרת שלהם ושלנו כאחד.

ובמדינתנו פנימה יהיה הצדק השליט העליון, השליט גם על שליטיה, כל תהיה רודנות, יהיו נושאי המשרה משרתי החברה ולא רודניה, כל תהיה מפילות, כל יהיה ניצול, כל יהיה כביתנו איש - אורח או נר - רעב ללחם, חסר קורת-נג, השוך כגד או נפול השכלה ראשונית, זכור כי גר היית בארץ מצרים - צו עילאי זה יקבע את יחסנו אל שכנינו, וצדק צדק תרדוף - צו עליון זה יקבע את יחסנו בין איש לאחבר.

בו יְרֻה לֹא מְשַׁפֵּע וְאֶשֶׁר בָּן צָרַב, בָּן נֶצְרַת וּבָנֵי; כִּי דְגָלֵי דְגָל טְהַר וְיֶשֶׁר יְטַהַר שְׂמֵי גְדוֹת יִרְדְּנֵי

ועוד נזכור: מדינת ישראל היא זו שהקימונו. נשמור על המדינה, נשמור על ישראל, ומבחינה זו אולי יקופל כל הרעיון החברתי והממלכתי בפסוק אחד מכתבי א-ח-ה-עם: "יותר מששמר ישראל על השבת, השבת שמרה על ישראל".

למען העקרונות הללו תילחם, במסגרת החוק העברי, במסגרת הדימוקרטית העברית, תנועת החרות - תנועת החרות - שתעלה מעמקי המחתרת העברית, שתוקם ע-י המשפחה הלוחמת הגדולה, שהתקבצה מכל ה-חוגים, מכל הגלויות, מכל הזרמים, סביב דגלו של האצ"ל. הארגון הצבאי הלאומי נוסס את המחתרת בגבולות המדינה העברית העצמאית. אנחנו ירדנו למחתרת, אנחנו עלינו למחתרת, תחת שלטון דיכוי נכרי כדי להכותו ולסלקו. ואכן הכינו, היטב הכינו, וסילקוהו, לעולמים סילקוהו. עתה קם, לפי שעה בחלק של המולדת, שלטון עברי.

ובחלק זה של המולדת, בחלק המשוחרר, בחלק שבו

ישלט החוק העברי - והוא החוק היהודי החוקי בארץ זו - אין צורך במחתרת עברית. במדינת ישראל נהיה חיילים וכונים, לחוקה נשמע, כי חוקינו הם, ואת ממשלתה נכבד, כי ממשלתנו היא, רק תיוהר נא הממשלה העברית, הממשלה הזמנית וכל ממשלה אחרת שתקום במקומה. שהיא, היא עצמה לא תיבזר ע-י וויתורים כלפי חוץ או ע-י רודנות כלפי פנים, מחתרת חדשה, תשמור נא הממשלה העברית על העצמאות שנקנתה בדם גבורים וקדושים וכל תפקיעה מתוך כניעה לעריצים ואימתנים, ותשמור נא הממשלה על זכויות האדם והאזרח, ללא הפליה, ללא משוא פנים, תשמור נא על עקרונות הצדק והחופש ויהיה ביתנו מואר באור אהבת אחים ואחוות ישראל.

מדינת ישראל קמה, אך זכור נזכור, כי המולדת עדיין לא שוחררה, נמשכת המלחמה ועיניכם הרואות כי לא שוא דיברו לוחמיכם: הנשק העברי הוא שיקבע את גבולות השיפוט של השלטון העברי, כן הוא במערכה זו; כן יהיה בעתיד. המולדת היא שלמות, הנסיון לבתרה לגורים הוא לא רק נסיון נפשע; הוא גם נסיון נפל. המולדת היא שלימות היסטורית וגיאוגרפית. מי שלא מכיר בזכותנו למולדת כולה, אינו מכיר גם בזכותנו לשטח משטחיה, ואנחנו על זכותנו הטבעית והנצחית לא נוותר, נישא את חזון השחרור המלא, נישא את חזון הגאווה להשלמה, ונגשימו, בבוא היום נגשימו. כי חוק עולם הוא: אם עובר, או אם מישוה מעביר קו מפריד בין מדינת הלאום לבין מולדתה, אחת דתו של הקו המלא-כותי, להיעלם, המדינה תכסה את המולדת, המולדת תהיה מדינתנו, ואל שתעשעע בבלים לעויות, אל נדבר על אירידינטה, לא בעי יר שנגולה המדובר הוא המדובר הוא בחמש ששיות של אדמת המולדת, שאנו יכולים ומוכרחים להפרותם למענו ולמען הבאים אחרינו, למען בטחוננו ובטחון אחינו ובנינו ולמען - השלום, על כן נישא, נישא בגאון, את חזון הגאולה השלימה, את חזון המולדת המשוחררת תחת הדגל העברי, דגל החופש, דגל השלום, דגל הקידמה, עוד הנף יניפו חיילי ישראל את דגלנו על מגדל דוד; עוד חרוש תחרוש מחרשתנו את שדות-הגלעד!

אזרחי המולדת העברית חיילי ישראל

אנו עומדים בעיצומו של הקרב, עוד נכוננו לנו ימים קשים ואולי קשים ביותר, דם - דם יקר מכל יקר - נשפך ויישפך, השלו את רצונכם, אחים, שריינו את לבכם, כי זוהי הדרך - דרך היסורים והקרבנות - ואחרת אין, לא נקנה את השלום מידו אויבינו במחיר הוויתור הזה: "שלום" של בית-הקברות, "שלום" של טריבלינקה חדשה, על כל דרכו עוז והכנונו למבחינים מכריעים, עמוד נעמוד, אלהי צבאות יהיה בעזרנו, וגבורת הנוער העברי וגבורת האם העבריה, האם הגבורה, הנותנת את בנה - כהנה - על מזבח - ה-הגבורה העילאית הזאת היא שתצילנו מפי אויבינו ותוציאנו מעבדות לחרות, מפכנת השמדה לחוף מבטחים.

ואתם, אחי, בני המשפחה הלוחמת, הזוכרים אתם כי צד התחלנו ב מה התחלנו? והנה עיניכם הרו-אות כי הזרעים בדם בחרות יקצורו, בודדים ונרדפים, גלמודים ומעונים הייתם, אבל מתוך אמונה כבירה נלחמתם ולא נרתעתם, עוניתם ולא נכנע-תם, הושלכתם לבתי-כלא ולא נסוגותם, גורשתם מן המולדת ולא נשברתם, הועליתם לגרדום - ושרתם, כך כתבתם, כמו ידיכם כתבתם, דף מפואר בתולדות עמנו, ועוד תוסיפו לכתוב, לא בדיו, בדם ויוע, לא בעט, בחרב ובאת, לא תזכרו עוול ולא תדרשו פרס, הפרס היחיד שלנו הוא בזה שהנה זכינו לראות את אומתנו משתחררת באמת ולוחמת - כולה - על חרותה, הפרס האמיתי שלנו יהיה כשנוכה - אם נשוב חיים מן החזית - לפשוט בערי ארצנו, הריה ועמקה ולראות ילדים עברים משחקים ואין מחריד ומעל ראשיהם הפעוטים, החביבים מכל חביב, חג אירון והוא אירון עברי ומולם כל חייל והוא חייל עברי, ומרחוק משקשקת רכבת והיא רכבת עברית, אה, אחים, היש אושר גדול מאושר זה?

אך לפי שעה נחשוב על הקרב, רק על הקרב, כי הוא שיכריע את גורלנו, הוא שיקבע את עתידנו, ולקרב הזה תלונונו רוחם של גבורינו הקדמונים, מכובשי כנען ועד מורדי יהודה, לקרב הזה תלונונו רוחם של מחדשי האומה, בנימין זאב הרצל, מכס נורדאו, יוסף הגלילי, תרומפלדור ואבי הגבורה העברית המחודשת ואם ז'בוטינסקי, לקרב זה תלונונו רוחם של דוד רזיאל, גדול המפקדים בדורנו, ודב גרנר, גדול החיילים והמקריבים, לקרב זה תלונונו רוחם של גבורי הגדרום, מנצחי המוות, לקרב זה תלונונו רוחם של מיליוני קדושינו, של אבני-תנין ההרונים, של אמהותינו השחוטות, של אחינו הטבוחים, של תינוקותינו החנוקים, בקרב הזה נמחץ אויב ונביא פדות לעם שבע-רדיפות וכמה-חרות.

אל אלהי ישראל, שמור על חייליך ותן ברכה לחרבם המחשלת מחדש את הברית שכרתת עם עם סגולתך ועם ארץ בחירתך.

גוד אריה יהודה, למען עמנו, למען ארצנו, קדימה לקרב, קדימה לנצחון.